

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישבעהו הבר צץ בפרק י' מ' מה' ארכוי המעש]

88 יבול הפרזבול

ערב ראש השנה תשס"ט
או מה לומר לה? רק בשעות הבוקר נזכרה אחותי בעניין הפרזבול.
שנת השמיטה מסתיימת ורוב האנשים כבר סיימו את פרוחבליים. אבל
מייל... היא לא יודעת דבר על התקנה הזאת, ומה היא עלייה? עד עכשוו,
הנחנו לה לתקדם בקצב שלה, עניינו לכל שאלה איך לא דיברנו על
המצוות עצמוני, כתע עם הפרזבול, העניין שונה. חבל שתפסיד בגל
חסר ידע ומצד שני אסור שתרגיש 'כפיה דתית'. אז לספר לה או לא?
לקראת צהרים התקבלה החלטה: צריך לידע את מייל על העניין והוא
תחליט מה לעשות הלאה.
תגידי, מייל מישחו חייב לך משחו? הלוית פעם כסף לאנשים? שאל
אותה אחותי.

"כן בטוח", היא לא ממש הבינה את השאלה.
תראי, את זכרת שמספרתי לך על שנת השמיטה. השמיטה לא שומנת
רק את השdots, היא שומנת גם את החובות הכספיים", החלה אחותי,
"היא, מה את רוצה לומר לי, שככל מי שחייב לי כסף לא יצטרך להחויר? זה
לא הגיוני! וזה לא שווה! להלוות כסף זו מצויה, לא יכול להיות שאפסיד
הכל!" התמורה מיל ונבהלה.

"נכון, זה באמות לא הגיוני ולכן תיקון היל הזקן את התקנת הפרזבול
שמוסר לבית הדין את החובות ומאפשר לגבות אותם גם לאחר
הshmיטה", הסבירה אחותי.

מייל לא ממש הבינה. "בקיצור, אני צריכה לעשות עכשו פרוח-משחו?"
היא קפיצה לסתוף.
"כן", השיבה אחותי.

"או תעשי אותו עברוי", פתרה מיל את העניין בהינפ' יד.
לעשה? אין בעיה, ניתן למנות שליח, אבל צריך בשביל זה שלושה
אנשים.

"תוכל לדבר עם בעל ולמנות אותו שליח עברו מיל?", ביקשה אחותי
כשעה לפני החג.

שעה לפני החג זהו ומן מתגרר ולהזע, אבל בעלי נענה בחפש לב. הוא
יצא לתפילת מנה מוקדמת ומיד לאחורי ניגש אל אחד מ夥פלי בית
הכנסת. "תסכים לחתום על שטר פרזבול?", שאל. האיש נענה מיד.

בעל חיפש מתחפל נושא. "תוכל להצטרף אליו?", שאל. האיש הרים מבט
ולאחר מכן נגע בראשו לשלייה.
לא?

מה אפשר ליהודי לחתום מצויה בערב ראש השנה?
מדוע קשה לו להצטרף לרוגע ולחתום על הפרזבול?
טוב, לא לנו לתקן את העולם (אלא את עצמוני). לנו לכוא לעשות
עניין הפרזבול.

ועל מה שקרה בעקבות הפרזבול, בפעם הבאה בעזה?

לרגל סיום של שנת השבע, הגיעו כמה פרקים של 'מנה אחונגה' לשנה
מיוחדת זו

חsson תשס"ח
הטלפון בביתנו צלצל בדיקון כשסימנו לאכול ארוחת ערב שגרתית.
ארוחה אמרנו? קצת יומני לכנות כך את התפריט הדל של מטופל
דייליה, אבל בעלי ידע להורות גם על מנת חלקו זו.
امي שתחיה הייתה על הקו, בקשה בפה. "אתם זוכרים את מייל, קרובת
המשפחה הרחוקה שלנו? זו שנשאהה בלבד בעולם וגדלה אצל הדוד?"
כל כך הרבה מילם בשביב להזכיר אדם אחד. כן, אנחנו זוכרים אותה
במעומעם. זהו זיכרון רחוק, לא שמרנו על קשר בשנים האחרונות, מה
השתנה?

"היא הגיעו השבוע מארצות הברית וקפיצה לביקור קצר, כמובן שהזמננו
אותה להתארח בቤתנו בשבת הקרובה".

"ו...?" היא שמהה על הזמנה ונענתה מיד.
מייל רוצה להגיע?יפה ומרגש, שניים שלא זכתה לשומר שבת ולא חותה
אוירה של סעודות שבת, עכשו היא רוצה ומוכנה לזכות לך.

"מאוד היינו רוצים שתגיעו גם אתם אלינו לשבת ותיטלו חלק באירוע".
בקשהامي, מכירה ביכולתו של בעלי לייצר אוירה מיוחדת ולסייע
באירוע שחייב להצלחה בס"ד. אבל הבקשה לא הייתה אפשרית. באותו
שבת התקיים קידוש של אחד מחברי הקרובים של בעלי והוא היה חייב
להשתתף בקידוש ואף לשאת דברים כפי שהתקבש.

מה נעשה?
ניסע אליהם לפני שבת ולאחר הסעודה נחזר הביתה ברגל", הציע בעלי
בפשטות.

לא בקהלת קיבלתי את ההצעה. הדרך מרוחוב 'פנים מאירות', שם גרים
הורוי, להר נוף, אומנם אפשרית לאנשים ברים אבל עברו אדם חלש,
מטופל דייליה, שבkowski מצליה לצעד מחרדר אחד לשני, זה לא ממש
מציאותי. "אפשרי", חרצ' בעלי וחתם את הדברים. כך מצאנו עצמוני
יושבים בסעודת שבת מרווחמת ומלכוטית, כפי שנוהג תמיד בבית הורוי
שייחיו, כשהבעל עונה לשאלותיה הרבות של מיל בסבלנות אין קץ
ובהכללה.

*
"מיל נחנתה בשבת וסופה המון. אני יודעת שיש לכם חלק גדול בה".
סיפורהامي לאחר השבת ואנחנו הודיענו לבורא עולם על חסדו.
מאז אותה השבת, נקשרה נפשה
של מיל במשפחהנו. היא
הרבתה להגיע לביקורים, למדה
ו התקדמה ולאט לאט
התהממה והתקרבה.

*

